

Cecilia Benata

Poloniae Regina

Fatuae Nicolai Garophylacium heroi-
carum virtutum.

PANEG. et VITAE

Polon. 4^e

N°. 71.

H

C

62

GAZOPHYLACIVM
HEROICARVM
VIRTVTVM,

BIBLIOTHECA

JAGIELLOŃSKA

In Funere

SERENISSIMÆ

CÆCILIAE RENATAE

POLONIARVM & SVECIAE

REGINAE,

&c. &c.

reſeratum lugubri officio,

A

N. NICOLAO FATOWIC

In Alma Academia Cracoviensi Professore,

D. D. G.

34 IV 45.

I.

1774 3 I

CLangite facta Tubæ, hæc Rhodope audiat, vltima Thule,
 Pegaseo curru Gloria vecta canat.
 Clangimus; hæc audit Rhodope, Hebrus, & vltima Thule.
 Quæ pars augustum nomen in orbe tacet.

I I.

ANte Iouem pennis Ales gestare solebas,
 Ast nunc in cælum Tu pia facta refers.
RADIVILVM ergo iam per Te sidera noscent,
 Terris noscendum quem Tuba trina canit.

CASIMIRVS BASILIVS KOPEC,
 Castellanus Novogroden.
 Stud. Pòeseos,

ILLVSTRISSIMO PRINCIPI
ET DOMINO,

D. ALBERTO
STANISLAO

RADZIWIŁ,

DVCI IN OLYKA ET NIESWIEZ.

Magni Ducatus Lithuanix

CANCELLARIO,

Pinscen. Mæuen. Caulen. Tucholien.

Geranouien. Lipnen. Velonen. &c. &c.

CAPITANEO. Dño & Mæcenati Amplifs.

M. Nicolaus Fatowic S. & P.

*U*re merito doles Lithuania, iure ingemiscis, quia in
visceribus Tuis, flos ille illibatus Regni, SERENISSIMA
REGINA, & Domina Clementissima, fato immaturo
emarcuit. Corda Vestra in id contulissetis, vt potius
ex Vobis ipsis victima Superis, non vnus Vestri desiderii litaretur.

Sic visum superis, superos culpae quis audeat?
Sed nescio, si non testimonium Clementissimæ Dominae habes,
quod ibi deposuerit vitam, pro qua Vos (modo ei aliquid additum
esset) non dubitassetis vitam generosè profundere. Taceri Tu
vis quam semper Regibus fidem, integritatem, dedititiam testeris
voluntatem, cum laudanda magis facere, quam vulganda ostenta-
re, Tibi necessitatem imposueris. Verum si quem intra Te dolor iste
tangit, Illustriissimum certè Principem RADIVILVM, tantà a-
cerbitate perculit, quantò ille Regibus semper in vtrâq; fortunâ of-
ficium suum desiderari nunquam passus est. Silebo quâ SIGIS-
MVND O III. pietatis Catholicæ spectatissimò, & seris suspiciendo
saeculis exemplo, quâ VLADISLA O IV. Augustissimo & Inuictis-
simo hostium Triumphatori diligentia, consilio, dexteritate deser-
uiebat. Noui animum omninò magnum, omninò heroicum, qui eò
maior est, quò magis omnem laudem auerteretur, hoc satis habet, cum
facit; nihil nisi ad ornamentum Ecclesiæ sanctum, nihil nisi ad Rei-
pub. commoda salutare. Pullata igitur ILLVSTRIS-
SIME Princeps, tantò audacius ad Tuâ Celsitudinem properauit Oratio,
quantò sibi de Tuo fauore spondit beneuolentiùs. Cuius enim
Maestati submitti potuit securiùs? quàm Tuæ, cuius cor funestis-
simo syrmate meror obtexit. Suscipe vt soles cetera beneuolè, &
meam non eloquentiam aestima, sed officiosissimam, & semper Tuæ
Celsitudini deuotissimam promptitudinem. Fiet cum expeditior
Camena magis comparata a maniori tempore in conspectum per-
augustum prodibit. Seruet Te interim Deus Ecclesiæ Zelosissi-
mum propugnatorem, & Reipub. studiosissimum Ciuem.

Sic habites terris, donec desideret æther,
Post ad parta Tibi sidera tarduseas.

GAZOPHYLACIVM VIRTVTVM HEROI

C A R V M.

NON poterat fati immanitas, magis vnquam luctuosâ funestare Remp. Polonam orbitate, quàm cum Serenissimam CÆCILIAM RENATAM, vnicum solatium, alienissimo expectationis tempore, tumultuario facto impetu, in medijs votis ac desiderijs eripuit, & eam in acerbissimum luctum mæroremque coniecit. Ita enim vndequaq; pacificata, hostibus vel bello attritis, vel ad iustæ pacis expostulandæ subiectionem prostratis, otio, tranquillitate consenuerat, vt quodammodo (Superum tanta benignitate) extrâ casum se positam existimaret; & suæ felicitati confisa, nihil non lætum, nihil non iucundum, nihil non augustum cogitaret.

A 3

Et ecce

Et ecce quam præposterâ vicissitudine, quàm tragicâ felicitatis nostræ cōuersione, quam ferali metamorphosi, omnia in luctum, lamentationes, in squallorē concesserunt. Illa Ecclesiæ propagatrix, illud Regni decus, literarum Pallas, pupillorum Parens, præsidium bonorum, perfugium afflictorum, & ab omni fortuna derelictorum: illa perfectæ nobilitatis imago, norma integritatis, liberalitatis Idea, lux pietatis, omniumque virtutum absolutissima Encyclopædia, cuius fulgor splendidissimus latissimè emicuerat, tam repentè atrâ funeris obuoluitur caligine! Hem fallaces hominum spes, inanes mortalium cogitationes, vana consilia, totque infelicitis ac miseræ vitæ ludicra, quæ miseros mortales tam insperatè deludunt. Etenim cui ut victoriarum Consorti & Triumphatrici encomia, emeritas panegyres fundebamus, nunc ferales pangimus elegos. Sic nostrum obscuratum est aurū, mutatus color optimus, versa est in luctum cythara nostra, & organa nostra in vocem flentium, quia cecidit capitis nostri Corona. Sed quis ego qui lachrymas & suspiria Reipub. tam ingenti iacturâ concussæ colligere tentem, nisi fortè magnum amaritudinis mare, tam leui instrumēto elui possit. Ausim tamen, & vel inuito Ennio in tam lugubri confiter.

sternatione, liceat Reipub. collachrymari, & dolore si non leuare saltem (quod præ magnis curis oblitis sui accidit) in tam impotenti dolore tenui occupare dictione. Ecquis enim pro rei amplitudine, hoc doloris proscenium, hanc Scenam lamentationum, hanc miseriarum speciem, hoc publicum in quo versamur squalloris forum effingere queat? Vincam igitur me ipsum, ut tantæ acerbitati Vestræ, meoque dolori, quâcunq; possim occurraratione. Ita ergo futurum est, ut me rudi quidem & inculto (sed plano tamen sermone, capita tantûmodò rerum attingente, cætera quæ vobis omnibus notissima sunt, fidelius & studiosius recognoscatis, & piâ quam subditi Dominis Vestrīs semper testamini, memoriâ recolatis. Cùm verò damna vestra tanta acerbitate recogitatis, mihi qualē Dominam amiseritis ostēfuro, ipsa rei dignitas ut præbeatis attentionem officiosam iure suo vendicat & exposcit. Suspiciet hoc tantum virtutum heroicarum Gazophylacium omnis posteritas, venerabitur omnis ætas, nullû deniq; tempus illius laudes conticescet.

Genus Auitum Domus *Austriacæ* qui petet, hic profectò, aut exorientem Solem, aut refulgentem Lunam, aut Hesperum Occidentem, aut Luciferû præuenientem non prospexit. Fridericus III. cor & clypeum Romani Imperij Austriam nuncupa-

uit; sæcula clamant Imperatorum & Regum victoriosissimorum fortunatissimam altricē & procreatricem, sidera ipsa cælo teste in Austriacæ Domus conspirarunt perpetuitatem. An nō obstrinxit cælos illo stupendo sæculis factō, Rudolphus Austriacæ Domus, pietatis idea, cū in Mystā Sacrosanctum Corpus Domini portantem venationi deditus incidisset; ex equo profilit, Christi seruo substernit, it comes ad rusticam vilem domum, vltro exuit dignitatē, vt indueret Religionē. Quā lætitiā, quā voluptate, tunc cælestes mentes intuebantur & perfruebātur, quid nō cōspiratio illa & cōtracta proximitas ominabatur, quid nō solidū, quid nō perpetuū pollicebatur. Nulli honor ita fidē tenuit, nulli ad sceptrā ita iurauit; vt non aliquādo vel nutasset, vel mutasset. Caput Austriacū delectamento ei est, cū præsciret, quid vel religione, vel fortitudine, vel cæterarum virtutum connubio ei dicatum, ei sacrum esset. Reuiuiscunt in omnium memoria nullis sæculis terminanda Alberti, Rudolphi, Caroli, Maximiliani, in quorum manibus, quot hostium irritamenta & impetitiones, tot lauri & triumphī; adeo vt non prius hostis ad certamen prodiret, quā palmam offerret paratam. Desinet sibi placere Othomanica Luna, quæ non interpositione terræ, sed

sed suorum aceruis myrmilonum & sanguine, Ec-
clypsim passa est. Cessit retrò Amurathis nume-
rosissima colluies, quâ Syria, quâ Palæstina, quâ
Illyrico conflata, cùm Vngariæ Coronam extor-
quere attentaret. Alberti V. euaginat us mucro,
hostem docuit nihil nisi stragem, nihil nisi sangui-
nis profusionem, ad extremum cum his satis litatū
esset, cum pauca suorum manu, fuga domum tur-
pitudinem trahunt. Sed ad pallorem non semel &
turpem stuporem reuocata, an non fædissimè eru-
buit, dum Carolum V. nauali pugna felicissimum
intuita est; robur & animum merfit in mari, tanta
quidem strage, vt non restaret, qui illorum fata ad
communes lachrymas, in Thraciam asportaret. Ve-
rùm quæ tacebit ætas, quæ non gratæ literæ loquē-
tur, Patrem Serenissimæ Reginæ, & religiosissimū
& bellicosissimum, qui eam nactus est molem bel-
lorum, vt cùm magnam partem triumphi adiecis-
set, fuso pertinaciter forti impressore, Adolpho Gu-
staui, satur felicitatum, Ferdinando III. relinque-
ret materiam victoriarum, ne deesset quod post
Philippum fortunatissimus incusaret Alexander;
vt hydram infinitorum capitum felicissimus Her-
cules, iam tandem (in quod superi consenserunt)
fortunato prosterneret occasu. Sed parcant mihi

NB
De Summa
Forma

cælestes Animæ, quod illorum maiestatem ausus
fuerim tam exiguæ tabellæ attingere pictura. non
dubito Vos, ex digito Gygantum cæteram magni-
tudinem, & vastissimam nominis claritudinem sa-
gaci consecuturos vestigatione. Ad quæ specula,
ad quas imagines, exposita Serenissima CÆCILIA
RENATA, quid non sanctum, quid non cæleste,
quid non diuinum cogitabat, meditabatur. Sicut
Zeuxis ille pictor Iunonem effigiaturus, virgines
Argentinorum pulcherrimas conduxit, & è singu-
lis aptauit, quod præstantissimum in quaque esset;
non dispari quoque ratione, vt imaginem Dei ani-
mam purissimam, quo posset decore, hominibus
& Creatori suo prospiciendam exponeret, omnia
ornamenta, ab exemplis factisque suorum forma-
bat, ne deesset quo oculus Dei oblectaretur. Hic
animus fuit SERENISSIMÆ REGINÆ, ea pietas,
hæc perpetua meditatio, quo pacto ad celebratissi-
mam toto orbe Domus Austriacæ amplitudinem,
suam quoque continuatâ seriè gloriam, ad feram
transmitteret posteritatem. Sciebat quippe suis
heroicis factis esse extendendam nominis memo-
riam, cum præsertim qui propriam non habeat, il-
lū aliena & aduentitia minimè generis incla-
rescere dignitate; animum illa identidem intueba-
tur,

tur, vt ad maiorum decora, nobilis non alienis sed
suis ornamentis esset, acerrimo studio inuigilabat.
Quanta enim sollicitudine, quàm irrequieto desi-
rio insistebat vestigijs suorum, vt veras diuitias &
perpetuitate defixas, vel religionis propagandæ,
vel in pupillorum tenuitate & afflictione subleuan-
da, vel in pietatis occupatione, vel in cæterarum
virtutum exercitio; tametsi ipsi spectatores fuisse-
tis & fidelius retineatis quàm hæc à medici pos-
sint, aliqua tamen illarum attingam, vos cætera
meritorum decora taciti vobiscum recogitate. Et-
enim hæreditarias pietatis opes, quas ex Austria ex-
tulit, vt simul in Poloniam importauit, certatim
cultus Diuini promouendi, tantâ fitis eam cœpit,
vt nullum opus laudabilius, nullum firmamentum
Reipub. firmius, nullum Regio diademate illu-
strius iudicaret, statueretque, quàm sollicitam San-
ctissimæ Religionis propagationem fouere, ac re-
tinere. Hunc enim sibi præfixerat finem quem
gubernator in naui, Magistratus in ciuitate, Impe-
rator in exercitu, Rex in imperio, nempe publicum
bonum & salutem incolarum: sic equidem Religio
est salus, integritas, firmamentum & fundamen-
tum Rerumpub. Hinc aduersarum sectarum iu-
stum odium, hinc repullulantis pestis circumspe-

Etā præoccupatio, ne quis tralatitius fucus innocentes animas peregrina deformaret obscuritate. Nimirum ingeniti ignes animo infederant generoso, quæ obliuisci non sinebant, quantum momentum situm esset, Ecclesiæ Catholicæ propugnandæ, & propagandæ. Itaque quod Imperator Augustissimus, moriturus filio, fratri verò suo præcipiebat, quodque è manu in manum dabat & commēdabat, pignus Religionis Catholicæ, hoc consanguineo nexu charitatis, ad se quoque quantum virium esset pertinere, Serenissima REGINA POLONIÆ putabat, & exequi studebat. Hic sibi sudandum maximè atque laborandum censuit, hic studium & diligentiam promendam, hic singularem curā defigendam, in hoc omni animo contendendum iudicauit; vt ātīqui veteratoris retardaret conat⁹, vt machinationes iniqui cōtempneret, & de faucib⁹ prædā eriperet, nihil non tentatum reliquit. Defensores igitur sine cæde, sine sanguine triumphantes PP. S. Romualdi, in Ducatu Mazouiæ locandos à SERENISSIMO SPONSO, studiosissimè orat & impetrat; vt qui aliam militiam professi, quod Mars profusione sanguinis, hoc illi precib⁹ & lachrymis, pro communi salute tuenda expiarent. Sed vt natura sensim non repenti ascendit, ad summum, donec
in ali-

in aliquo vini & præstantiam suam exerat, & collo-
cet, quod sit regula & mensura perfectionis aliorū:
cæteras vltro deditâ operâ laudatissimas actiones,
progressione fælicissima continuat, vt victimam
gratissimam Deo offerret litaretq;. Optauit Varfa-
uia, antiquissimam PP. Carmelitarum Excalceato-
rum familiam, tanquam fidelissimos in vinea Do-
mini operarios, nec prius desiderauit, quàm mira
celeritate SERENISSIMA REGINA opus perfecit,
& expleuit; cùm eorum & numerum auxit, & re-
gali erexit munificentia. Non enim præsidia
militaria fortiora sunt, non muri vllius Reip. ma-
gis adamantini, quàm propugnacula huius cælestis
militiæ; quam sibi Deus elegit gloriosus in terris, vt
decerptis spolijs opimis de antiquo serpente trium-
pharet in cælis. Almacidas Dux Lacedæmonio-
rum rogatus, cur ipsorum vrbs mœnibus non esset
cincta, ostensâ iuuentute ciuitatis respondit: quid
opus est muris? Muri hi sunt, hi sunt castra, & mœ-
nia ciuitatis. Verùm perenniores sunt vigiliæ, &
soliditate æuiternâ fundatæ turrets, dum religioso-
rum oppositione pectorum, præsidio diuino com-
missæ sunt. Hi verè muri Hierusalem illius, his tu-
toribus, nullos impetus, nullas inimicitias, nullos
hostium insultus perhorrescamus. Relinquo plu-

rima Religionis opera, quæ in hoc ditissimo sanctitatis asylo reperiiebantur, taceo Virginum Deo dicatarum lachrymas, quæ effusam nunc desiderant beneficentissimæ REGINÆ manum. Cum enim benignitate ad benefaciendum impelleretur, Regiâ liberalitate non nisi profusè benefacere cogebatur; & quod cæteræ, in hac illustri fortunæ Imperatricis statione cōstitutæ in luxum, delicias, & voluptates priuatas profundunt, id illa ad emolumentum, ad decus & ornamentum Ecclesiæ conuertebat. Per quam luculenta extant locorum testimonia, quæ eius munificentia, magnitudinē animi, diuitiarū contemptionem effusam, ad vni⁹ Dei gloriā mirata sunt. Nunquam non prædicabit Augustissima Claromontanæ Virg. Dom⁹, nō tacebit Zurowiciē. multis magnisq; donarijs & pretiosis vtensilib⁹ ad splendorem simul, & vsum cultus Diuini, regali manu exornata. Dicent templa Viennæ, loquentur aræ Vilnæ, Varſauia, quibus illa ornamentis, quo cultu, quā supellectile ditauerit, nobilitauerit. His igitur opibus, hac potentia, hac excellentia conspicua fuit atque gloriosa, cum Creatori suo gratum offerret animi tributum, & suam dedititiam submitteret venerationem. Admiranda verò liberalitas, & incredibili

lis

lis benignitas, in pauperes, cum cateruis eorum
aula circumuallaretur, cum tota vndequaq; reple-
retur, cum neminē non humanissimē tractatum di-
mitteret, neminē non regalib; impensis adiuuaret,
cū sciret omnes opes Regū refugium & horreum
esse pauperum. Nouerat liberalitatem & clemē-
tiam, Germanas esse Principum virtutes, quibus
viros religiosos & læculares, nobiles atque infimæ
fortis, in sui amorem attraxit. Singularis memora-
tur pietas Placillæ Theodosij Cæsaris religiosissi-
mæ vxoris, ipsa pauperum lauit pedes, ipsa operi-
mentum corporis præbuit, si quis in morbum inci-
derat morbo adfuit, non expectabat pedissequas,
non ministras, vt truncatis manibus victum fran-
gerent, vt cibum præberent; magno studio pieta-
tis inflammata, ad infima quæque se demittens,
nihil gratius, nihil iucundius habebat, quam cum
ijs familiarissimē versari, alere, meticulosam indi-
gentiam explorare, quos tenuissimæ mulierculæ,
vel aspicere indignum esse crederent. Dicat Regia,
fateantur spectatores virtutum, approbet pietas, e-
uentum videbitis, si non superauit, certē adæquauit
beneficentiam & studium in Deum, & Dei hos ser-
uos, hanc familiam. Quæcunq; interim rara & in-
usitata pulchritudine sanctitatis & innocentiae e-
luce-

lucescent, huic exemplo Sanctissimo comparata,
sicut minora sidera si lumen non perdent, saltem non
lucidius fulgebunt. Illam vero tacitus nullo mo-
do præterire possum prudentiam in agendo, cle-
mentiam in subditorum necessitate recognoscen-
da; ut quod Liua Augusto, hoc illa solertè, pru-
dentè, circumspèctè, apud Serenissimum VLADIS-
LAVM componere solebat. Quanta verò eius de-
missio? quæ nec omnium siue primam, siue Domi-
nam se vnquam fore putauit, nisi omnium nouissi-
mam piè & sanctissimè, Iudice Deo agnosceret, &
fateretur. Omnes homines tenebat singulari
quadam beneuolentiâ complexos, quantum pote-
rat ingenio & industria, quæ copijs & po-
testate perficere, quantum viribus & labore con-
tendere, tantum faciebat ut omnes ordines, omnes
ætates, omnes sexus adiuuaret. Inusitata illi o-
mnia contigerant, maxima, & amplissima, nihil ta-
men fuit, quod illius animum extolleret, vel proxi-
mi auersionem, vel spiritus vanitatem faceret.
Non splendor Maiestatis, quod Ferdinandi II. Ro-
manorum Imperatoris Filia, Duodecim Impera-
torum Soror, Neptis, Proneptis, Abneptis: non ingè-
tes thesauri, non acrimonia iudicij, & doctrinæ li-
beraliori supra alias manu collatæ. Inter sceptræ, in

ata, ter tot tamq; præclara ornamenta suam regiam di-
gnitatem inclinat, verè futura quam ora omnium
linguæ, calami extollerent. Multa consultò taceo,
non parum enim vereor, ne dum illa pro dignita-
te extolli non possint, quidquam de maiestate il-
larum detractum per me esse videatur. Hæc ergo
externa quæ vos melius vidistis, quæ suspirando
probastis, sunt vobis non impressa ad exigui tem-
poris iacturam testimonia, sed ad memoriam no-
minis sempiternam. Vera & interior pietas in
mentibus & voluntatibus nostris inclusa est. Latent
enim plerūq; verè probi, & in pectore intimo do-
micilium virtus habet; non vultu aut fronte, ipsa
sibi satis magnum præmium, nec ornamenta vlla
aliunde desiderat. Verumtamen vt Solem nubi-
loso licet obtendatur cælo dies prodit, vt flamma
ignem latentem; ita mentis purissimæ ignes latere
non possunt, quin in publicū lucidissimâ erūpant
flammâ. Et hic ego quid Religiosissimæ Reginæ
precum assiduitatem, quid festorum dierum, ieiu-
niorumq; arctam & intemeratam obseruantiam
commemorem. Quæ enim à teneris cum lacte
materno imbiberat, ad extremum vsq; halitum
constanter & firmissimè tenebat. Quid verò puri-
tatem conscientia, quam vt castam nullisq; inui-
C
namen-

namentis aspersam haberet, identidem purâ expia-
bat confessione. Aurum illud diiudicatur purissi-
mum, quod intra terram excultum perfectissimè,
nullum postea in igne vestigium alterationis suæ
demonstrat; non ignis adustio, non luti turpitude,
non temporis diuturnitas quidquā ex illius pulchri-
tudine diminuit. Conscientiæ puritas & pretiosis-
simum metallum Sereniss: REGINÆ, ita Sacrosan-
ctis mysterijs Corporis Dominici præmuniebatur,
vt nullis illecebris alterari, nulla contagionis suspi-
cione aspergi, nulla diuturnitate hostilis impeti-
tionis infirmari vel diminui posset cautissimâ excu-
babat custodiâ. Semper omnium suarum actio-
num iudicē & spectatorem Deum cogitabat, sem-
per Deiparæ Virginis auxilium implorabat. Cuius
festa deuotissimè obseruabat, templa venerabatur,
ornabat, ditabat, nihil prætermisum esse volebat,
quod vel ad cultum, vel ad Dei gloriam, vel ad pro-
pagationem nominis illius pertineret. Talem igi-
tur vitam quid mirum, quod tam laudabilis mors
consecuta sit. Non potest enim malè mori qui be-
nè vixit in vita (vt augusti Doctoris Augustini ver-
bis utar) & vix benè moritur qui malè vixit. Citat
repetundarum natura, vereturnè? consciētiae ne fa-
ces eā premunt? furiarūne tædis vt impij solent a-
gitur?

gitur? minimè: sed cùm nosset, spoliū hoc depō-
nendum esse, cum conflictu morborum premere-
tur, totam se ad Deum conuertit, tota in contem-
platione Dei occupata, animum cum meliorem no-
sset quam acceperat, corporis nullā curā sine lite,
naturæ reddere parata. Iam Medicorum omnis cu-
ra defecerat, iam omnes animis consternati conci-
derant, expectātes decretoriam, sed funestissimam
separationē animæ integerrimæ à corpore. Cresce-
bat deniq; vis morbi, per horas & momenta, cum
in medijs doloribus, nouum pietatis & animosita-
tis, nobilissima mens aggreditur opus Serenissimi
VLADISLAI IV. magnanimum pectus, acerbo vulne-
re confici cùm nosset, & tristitiæ illum indulgere
animum, qui tot ruinas bellorum immoto vultu
spectasset, & tamen amorī suo lachrymas seruari,
vt sibi & vtilitati communi prospiciat, & mortem
eius tam iniquè non ferat, per proximos Regali la-
teri orat, obsecrat, ardentē petit. Obstupefcit
Oratio, elinguis omnis Eloquentia, mollis sexus
virilem fortissimorum vincit animum, in tam atro-
ci ægritudinum luctū, & maritalis affectus fidei, &
Reipublicæ integritatis, tanto studio reminiscitur.
Taceāt Philosophorum cōmenta, qui specie magis
contemptum mortis præferebant quā veritate.

Taceat antiquitas cum suis Lucretijs, Arthemisijs,
Porcijs, tu multuari ſuerat & ſubitum quidquid ab ijs
factitatum eſt, mortem conſciſcere, & leuiſſimis ea
animofitas, mille morbi, mille mortes. O diem
acerbiſſimum, ô mortem quæ neque cogitari ſine
dolore, neque ſine lachrymis dici poteſt. O dam-
num quod nec arte, nec ingenio facile compenſe-
tur: ſic in rebus humanis nihil certum, nihil ſecu-
rum, ſic vita noſtra labitur tanquam vnda, currit
citiùs, quam aura levis, euaneſcit ocyor vento. Ni-
hil eſt, quod ſibi polliceri queat in terris incerta
hominis conſtitutio, fallax habitus, infirma vale-
tudo, ſexcentis ægri tudinum generibus ſubiecta,
in iectu oculi abſoluitur & abſorbetur tragœdia.
Verùm quod ijs accidit, qui vna naui pretioſiſſi-
ma, auro, gemmis, variaq; opum affluentia inſtru-
ctiſſimâ deperdita, amiſſis fideliffimis ſocijs, por-
tum vix ipſi attigerunt, dolent iacturam, excruci-
antur, tundunt capita, ſi tamen enatarunt, & eſt
quo in tantâ ærumna, vel pretij æſtimatione, vel
amici inſimul relictî neceſſitudine oblectentur,
mirabile eſt, quantum adferat vel communicatus
dolor, vel erectus alleuamenti. Hoc nobis in tem-
peſtuoſo hoc procellarum Eurippo accidit, ami-
ſſimus nauim onuſtiſſimam virtutibus; Delicium

Gene-

Generis Humani, prouidit tamen Deus lachrymis
Reipub. dum SERENISSIMVM CASIMIRVM SI-
GISMVNDVM exemplar & imaginem virtu-
tum suarum, pignus nullo pretio æquiparandum,
medelam doloris communis post se reliquit. Non
vt Romana tibi ô Polonia gemmas, aurum, thesau-
ros ostentat (quanquam & hi Tibi Diuum beni-
gnitate suppetunt) sed quod pretiosissimum ha-
buit vt Cornelia (parcite Augustissimi manes
quod Romanæ, Imperatricem Romanam confe-
ro) filium, vnicum suum depositum commenda-
uit. Terge lachrymas Respub. Polona coniu-
ctissimis votis & studijs post iactationem mari-
nam, & tantum damnum in hoc pretium respice.
Magnas spes auspicare, magna expecta, quidquid
magni bonique è magnis habes. Medebitur vul-
neri tuo magnarum virtutum possessor. Discet Pa-
trem & cum in victorijs triumphisq; gressum ten-
tasse incepisset, Tibi victoriosas lauros promittit,
iam parat. Grandes spes implebit cum Aurora nun-
ciet diem. Ver hoc, Manipulum qui semper con-
tinuatâ maiestate fertilissimus, non infructuosum
reddet Autumnus. Sciet quo Domus ei, quo Victo-
riosissimus Parens & Dominus noster clementissi-
mus gradu steterit, eodem filius consistet.

Mon.

*Monstrabunt alijs Decios reducesq; Camillos
At Tu disce Patrem.*

Facilius figentur intra eundem sanguinem vestigia, & promptius ea releget, quam æquales mirabuntur. Iam fama fautrix magnarum stirpium, futuris sæculis præmonstrat, & hoc subscribit magnorum Triumphorum, & Victoriarum quâ Proavorum, quâ Auorum, quâ Patris bellicosissimi hæredi sospiter.

----- *ito per annos.*

Seculaq; & prisca titulos præcedito fama.

Iam ergo tempera dolori Tuo Polonia, reuoca animum, & quod solum pro magnis in Te collatis meritis expectat Domina Tua Clementissima piâ & nunquam intermoritura (si hoc Tuo sufficit affectui) recordatione memoriam illius venerare sempiternam.

CRACOVIAE,

EX OFFICINA

Christophori Schedelij, S. R. M. Typ.
Anno Domini M. DC. XLIV.

GRACOVIA

EX OFFICINA

Christophori Schedel, S. R. M. Typ.
Anno Domini M. DC. XLIV.

